

I WENT INTO A BAR

Vist på Samtalekøkken #6, Beaver Projects, Project Room D7, Koh I Noor mm 2011-12

Helt alene på scenen med sin skrøbelighed og ukulele optræder Molly Haslund med egne medley-kompositioner, som tager udgangspunkt i et varieret udpluk fra kendte bands og solister. Haslund skaber en fortælling, synger og spiller de velkendte sange, der alle har fået et twist. Indimellem sniger selvbiografiske elementer sig ind. Medley-kompositionerne er skåret over samme koncept, hvor noget uskyldsrent og sødt clasher med ironien og den ændrede betydning, som Haslund har tilført sangene.

'I Went Into a Bar', 'I Went to an Art Opening', 'I Went to a Performance Event' 'I Went to Art Copenhagen' etc., er vist otte gange på den danske kunstscene siden maj 2011. Titlen på denne performance er kun tilnærmelsesvis den samme hvergang - det samme med monologen og historien der omskrives hver gang den performs i en ny situation.

Video af hele denne performance fra Samtalekøkken# 6, 19 maj, 2011, Warehouse 9, Copenhagen. Video 14 min, af Thor Underbjerg:
<http://www.youtube.com/watch?v=HXax9A1HoRk>

'I Went into a Bar' – af Kristina Valborg Valberg

I en mindeværdig scene i en togkupé i filmen "Some like it Hot" spiller en yndig og yppig Marilyn Monroe ukulele, mens hun svinger den rumpet, som Jack Lemmon og Tony Curtis tidligere i filmen beundrende beskrev som "lavet af gelé". Det blonde sexsymbol spiller "running wild" på sit lille instrument, der lige netop passer mellem barm og topmave. Hendes seksualitet er alt andet end overraskende, med sin timeglasform, sovekammerøjnene, skødesløse kast med håret, vippen med hofterne, de smalle ankler, de dybtudskårne kjoler og den tuttenuttede stemme og udtale. At Jack Lemmon og Tony Curtis kæmper - i deres forklædning som kvinder - om hendes gunst er heller ikke overraskende. Vi som seere forventes at synes, hun er attråværdig. Scenerne i filmen er som skabeloner og vores reaktioner ligeså.

Molly Haslund sætter sin scene med en utrolig afvæbnende skrøbelighed. Klædt oftest i kjole og høje hæle medbringende sit nodestativ, som hun sirligt installerer, mens publikum ser til, går hun adstadigt i gang med at pille genkendelse og vores fælles hukommelse fra hinanden. I et stemmeleje, der er fortroligt, henvender hun sig til publikum / de personer der nu har indfundet sig ved en given ferniserings- eller performancerække og begynder sin fortælling om en tidligere aften, hvor hun var på bar. Fortællingen leverer hun på en måde, så man bliver tvunget til at spidse ører. Herefter holder hun sin ukulele tæt og begynder at spille.

Ukulelen er et lille instrument, som man mener stammer fra Hawaii, og navnet betyder noget i stil med dansende lopper, hvilket henviser til, hvordan

fingerne danser hen over strengene. På mange måder virker ukulelen som et skjold om end lille i størrelse; sammen med nodestativet virker det som den eneste afgrænsning mellem os, beskuerne og tilhørerne og Molly.

På filmplakaten for "Blue Hawaii" sidder en mandigt smilende Elvis Presley i rød- og hvidblomstret skjorte med sin ukulele. Filmens plot er glemt, men Elvis siddende med dette lille instrument står helt klart i hukommelsen. Hans mandige skuldre og arme og de store hænder, der holder ukulelen som et specifikt symbol på Hawaii, er tæt på hjertet og dermed kært. Han er - eller rettere var - indbegrebet af maskulinitet.

Molly er nostalgisk som hun står der skærmet og fortæller os om lydindtrykkene fra den sene aften på baren, hvor den ene halvdel af gæsterne var skæve, den anden fulde. Vi andre bliver også nostalgiske, og vi genkender scenen. Vi ved, at denne aften måske bliver som den, hun så indtagende beskriver. Man behøver ikke nødvendigvis at færdes i kunstmiljøet for at kunne genkende drukturen eller fredagsbaren, der udviklede sig til en lang nat i byen. Der er nogle koder, der gentager sig for sådan en aften, at den kan sammenlignes med en større offentlig begivenhed eller hændelse, som alle har en fælles erindring om. Det er den skabelon, der gør, at vi synes, Marilyn Monroe er sexet, sød og forudsigelig, og at Elvis er mandig med sin dybe stemme og boksernæsen. Det er svært at sammenligne et jordskredsvalg, en tragisk ulykke, et kongeligt bryllup med en bytur; og dog er der nogle lighedspunkter, nogle reaktionsmønstre, der er alment gældende. Mollys materiale er nostalgisk i både fortællingerne og den musik, hun vælger. Musikken, der knytter sig til historierne om de røgfyldte nætter i Skotland, er et potpourri af Beatles' sange, mens et Abba-medley knytter sig til den skandinaviske del af fortællingerne. Vores nationalidentitet bliver på en måde forbundet med musik. Som skandinaver har vi et fællesskab, et indre kassettebånd, vi alle bliver udstyret med fra barnsben, en lyd der knytter sig til vores nationalitet. Vi kender alle sangene, har et mere eller mindre intimt forhold til dem. Samtidig fortæller de noget om en tid eller nærmere en fortid, som vi gennem musikken har et forhold til og en erindring om, også selv om vi måske ikke engang var født, da musikken kom frem. Man kan være forholdsvist umusikalsk og alligevel synge eller klappe med til de fleste Beatles- og ABBA-sange. Tekster og omkvæd er ligetil, simple og måske netop i deres banalitet så fantastiske og alment gældende.

Som hun står der skærmet, afprøver Molly vores fælles hukommelse. Et helt simpelt greb; hun udskifter et ord med et andet. Og pludselig bliver den sobre sang om at holde i hånden til noget andet halvt fordækt. Det er lidt chokerende at høre et andet ord end det forventede komme ud af den fint klædte Molly. Med chokket kommer grinet som et hysterisk symptom. Vi kan ikke undertrykke det længere. Som var Mollys ombytning af ordene en fortrængning, der for længe har trængt sig på og nu som en freudiansk frisættelse kommer ud. Og vi, beskuerne, må grine af det frække. De aftener, hun nu fortæller om, bliver båret af noget potent og seksualiseret. De drukprægede nætter er hysteriske symptomer, hvor vi afreagerer, men Molly har som en terapeut set og analyseret sig frem til det, det i virkeligheden handler om. Hun påpeger vores skjulte ønsker, vores udsathed og ikke mindst menneskelige forudsigelighed. Når det påpeges, kan man kun grine, enten

som en forsvarsmekanisme eller som en erkendelse af sandheden i budskabet.

På den måde formår Molly med sin ukulele det, som Elvis og Marilyn ikke gjorde: at overraske med et simpelt greb, der er lige så overbevisende som sangenes simplicitet og deres genkendelige rundgange.